రవ్వల దుద్దులు

- మునిపల్లె లక్ష్మీరమణకుమారి

పద్మావతీదేవి హాల్లోకి అడుగుపెట్టగానే సోఫాల్లో కూర్చున్నవాళ్ళంతా ఆమెవైపు చూశారు. పచ్చటి పసిమి రంగు శరీరానికి నీలంరంగు వెంకటగిరి చీరె మరింత వన్నె చేకూరుస్తోంది. చెవులకి చిన్న చిన్న ఎర్రరాళ్ళ నక్షత్రాలు, మెడలో సన్నటి గొలుసు, చేతులకి మట్టిగాజులు, మనిషి చాలా సింపుల్‌గా ఉంది. ఆమె సోషల్ వెల్‌ఫేర్‌లో ఆఫీసర్‌గా పనిచేస్తోంది. అంత సింపుల్‌గా ఉంటుందని వచ్చినవాళ్ళు ఊహించలేదు.

ఆమె రిజర్వ్‌డ్‌గా ఉంటుందనీ, ఎవరితోను ఎక్కువ మాట్లాడదనీ మాత్రం అందరికీ తెలుసు. భయపడుతూనే వచ్చారు వాళ్ళు.

ఆమె ఒక్కగానొక్క కొడుకు రాజేష్. రాజేష్ ఇంజనీరింగ్ చదివి మంచి ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. నీహారిక, రాజేష్ ప్రేమించుకున్నారు. నీహారిక తరఫు పెద్దలు పెళ్ళిసంబంధం మాట్లాడటానికి వచ్చారు ఇప్పుడు.

సంగతి వివరించి, ఆ పెళ్ళికి ఆవిడ అనుమతి కోరాడు నీహారిక తండ్రి.

"పిల్లలు ఇష్టపడ్డాక ఇక మనదేముంది." చిరునవ్వు నవ్వింది పద్మావతీదేవి. పద్మావతీదేవి అంత సులువుగా ఒప్పేసుకుంటుందని ఎవరూ ఊహించలేదు.

"మేం ఎక్కువ కట్నం ఇచ్చుకోలేం.. దయచేసి.." ఏదో చెప్పబోయాడు నీహారిక తండ్రి.

"అసలు కట్నం ఎవరడిగారు?" నవ్వుతూ అంది పద్మావతీదేవి.

వాళ్ళు ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

"పెళ్ళి ఎలా జరిగిందన్నది ముఖ్యంకాదు. మరో విషయం. పెళ్ళి సింపుల్‌గా జరిపిస్తే చాలు. ఖర్చులు కావాలంటే నేనే భరిస్తాను పోనీ." అంది ఆమె. నీహారిక తండ్రి ఆమె మొహంలోకి చూశాడు. ఏ భావమూ కనిపించలేదు. ఆమె వెక్కిరిస్తోందో, నిజంగానే పెళ్ళికి ఒప్పేసుకుందో కూడా అర్థంకాలేదు. ఆమె ముభావంగా ఉండటం చూసి అతనికి భయం వేసింది. ఆమె ప్రవర్తన అంతేనని విన్నా ఎందుకోగానీ ఇంకా భయంగానే ఉంది.

"మా పరిస్థితిని బట్టి అన్నాను అంతే. ప్లీజ్ మరోలా భావించకండి. మేమూ ఏమీ తక్కువ చెయ్యం. మాదీ ఒకప్పుడు బాగా ఉన్న కుటుంబమే. అప్పటి వైభవానికి గుర్తు అన్నట్లు మా ఆవిడ దగ్గర రవ్వల దుద్దులు ఉన్నాయి. ఎన్ని అవసరాలు వచ్చినా, వాటిని మాత్రం అమ్మకోలేదు. వాటి విలువ రెండు లక్షల దాకా ఉంటుంది. అవి పిల్లకు పెడతాము" అన్నాడు నీహారిక తండ్రి.

"వద్దు.. వద్దు." కంపరంగా అంటూ గభాల్న సోఫాలోంచి లేచింది పద్మావతీదేవి.

"అవి ఆవిడకే ఉండనివ్వండి. మీరు మీ అమ్మాయినిస్తే చాలు. ఆమె మాకు లక్షల విలువ. మా యింటి మహాలక్ష్మి అనుకుంటాం. మీరు ఇంకేం ఇవ్వాలని ఆలోచించకండి" అన్నదామె.

"సరే. వెళ్ళొస్తాం" అన్నాడు నీహారిక తండ్రి. అతనికి చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఆమె వంక చూశాడు. ఆమె మొహంలో స్వచ్ఛత తప్ప మరేం కనిపించలేదు.

"మంచిరోజు చూసి తాంబూలాలు పుచ్చుకుందాం" అన్నాడాయన. రవ్వల దుద్దుల పేరు వినగానే పద్మావతీదేవి ఎందుకంత కలవరపడిపోయిందో వాళ్ళకి అర్థంకాలేదు.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక తన గదిలోకి వచ్చి కూర్చుండిపోయింది పద్మావతీదేవి.

ఆమెకి తలంతా తిరిగిపోతోంది.

రవ్వల దుద్దులు... రవ్వల దుద్దులు.

ఆమెకి గతం గుర్తుకొచ్చి ఒళ్ళంతా ఒణికింది. భయంకరమైన ఆ రాత్రి గుర్తుకొచ్చింది. తన జీవితాన్ని ఒక్కసారిగా కుదిపేసిన ఆ రాత్రి పదిహేడేళ్ళ క్రితం... అప్పుడు రాజేష్‌కి తొమ్మిదేళ్ళు.

పద్మావతీ, భర్తా మంచి ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. తమ కలల రూపంగా ఒక మంచి ఇల్లు కట్టుకున్నారు. ఊరు బయట విసిరేసినట్లున్న కాలనీ అది. అక్కడక్కడా ఇళ్ళు. అన్ని సౌకర్యాలూ ఉన్నాయి. మంచి గాలీ, వెలుతురూ, చక్కటి గచ్చూ, సోకేసులూ, చక్కటి రంగులతో ఇల్లు వాళ్ళ అభిరుచికి అద్దం పట్టేది.

ఇంతలో పద్మావతి చెల్లెలు రాధిక పెళ్ళి జరిగింది. రవ్వల దుద్దులు పెడితేే తప్ప పెళ్ళి చేసుకోమని వారు అనటంతో తప్పనిసరై చేయించారు.

ఉద్యోగం, ఇల్లు కట్టించుకోవటం ఈ హడావిడిలో ఉన్న పద్మావతికి పెళ్ళి విషయాలు తెలీవు. పెళ్ళిలో రాధిక చెవులకున్న దుద్దులు [illegible] సంగతి బయటపడింది.

పద్మావతి ఒళ్ళు దహించుకు[illegible] కుళ్ళుబోతు మనస్తత్వం. తనకి [illegible] కుండా తల్లి తన చెల్లెలుకి పెట్టడం [illegible] యింది.

తల్లి తనకి అన్యాయం చేసిందని భర్తతో [illegible]

ఛెడామడా కడిగేసి, తనకి కూడా [illegible] ఇవ్వమంటానని చెప్పింది. ఇద్దరు కూతుళ్[illegible] ఇద్దర్నీ సమానంగా చూడాలి కానీ ఈ [illegible] తిట్టింది.

"ఊరుకో. ఎవరికి ఇష్టమైనట్లు వాళ్ళు [illegible] రికీ ఒకేలా చేయాలంటే ఎలా కుదు[illegible] అందరూ ఒకటే. అందర్నీ సమానంగా[illegible] పరిస్థితిని బట్టి ఎవరికేం కావాలో [illegible] ఇంకేం అడగకు" అన్నాడు భర్త.

"అదేం కుదరదు. ఈ పెళ్ళి హడావిడి [illegible] నాలుగూ దులిపి రవ్వలదుద్దులు తె[illegible] చూడండి" అంది పద్మావతి. భర్త వద్దని [illegible] వినలేదు.

నాలుగు రోజుల్లో పెళ్ళి హడావిడి తగ్గి[illegible] వెంటనే పద్మావతి రంగంలోకి దిగింది.

ఒక సాయంకాలం పుట్టింటికి వెళ్ళింది.

"రా పద్మా రా.." ఆదరంగా ఆహ్వానించి[illegible] కూతురికి ఫలహారం, కాఫీ ఇవ్వాలని వం[illegible] వెళ్ళింది.

"ఆగు. నీ మర్యాదలేం అఖ్ఖర్లేదు." [illegible] అంటూ వెనకే వెళ్ళింది పద్మావతి.

"అదేంటి పద్మా?"

"ఈ మెహర్బానీలు నాకేం అఖ్ఖర్లేదు. [illegible] చిన్నకూతురికే చేసుకో. ఇష్టంగా రవ్వల [illegible] పెట్టావుగా." కోపంగా అంది పద్మావతి.

తల్లి నివ్వెరపోయి చూస్తోంది.

"చిన్నప్పుడూ అంతే. అది చిన్నదని [illegible] చేశావు. నీ తల్లి ప్రేమంతా దానికే దక్కింది. [illegible] మామూలు నగలతో పెళ్ళి చేసి, దానికి [illegible] దుద్దులు పెట్టావు." క్రూరంగా చూస్తూ అంది [illegible]వతి.

"పద్మా. అలా ఎప్పుడూ అనుకోకు. నాకు [illegible] ఒకటే."

"అయితే మరి తేడా ఎందుకు చూపించావ్[illegible]"

"దానికి అవి పెడితే తప్ప చేసుకోమన్నారు [illegible]"

"అయితే? మావాళ్ళు అనలేదు కాబట్టి [illegible] ఖ్ఖర్లేదా? నాకూ రవ్వల దుద్దులు కావాలి" [illegible] అంది పద్మావతి.

"ఇప్పటికిప్పుడు కావాలంటే ఎలా కుదు[illegible]"

"ఏం? ఎందుకు కుదరదు?"

"డబ్బుండాలిగా."

"లేకపోతేనేం? నీ చెవులకి ఉన్నవి ఇవ్వు."

తల్లి విస్తుపోయింది. అవి ఆమెకి అత్తగారు [illegible] తరతరాలుగా వాటిని ఇంటి పెద్దకోడలికి [illegible] వాయితీగా వస్తోందని చెప్పింది. వాటి[illegible]

నట్లు శ్రన తదనంతరం తన కోడలికి ఇవ్వాలని ఆవిడ కోరిక. ఇంట్లో అందరికీ ఆ సంగతి తెలుసు. పద్మావతికి కూడా తెలుసు. అయినా ఇలా అడగటం ఆమెకి బాధ కలిగించింది.

ఆవిడ ఆలోచనలో పడటం చూసి పద్మావతి విజృంభించింది.

"అవును. వాటిని ఇవ్వటానికేం? సరే నిజమే. వెంటనే చేయించాలంటే డబ్బులేదు. డబ్బు పెట్టాల్సిన అవసరం లేకుండా రెడీగా ఒంటిమీద ఉన్నవి తీసి ఇవ్వాలంటే బాధగా ఉందా? కన్నపిల్లల్లో తేడా చూపించి, ఒకరినోరకంగా మరోకరిని ఇంకోరకంగా చూసే నువ్వు తల్లివి కావు. రాక్షసులు కూడా పిల్లలందర్నీ ఒకటిగా, ప్రేమగా చూసుకుంటారు. నువ్వు అంతకన్నా హీనం.'' నోటికి వచ్చినట్లు తిట్టిపోసింది పద్మావతి.

తల్లి మౌనంగా ఉండిపోయింది. భర్త ఎప్పుడు వచ్చాడో కూడా గమనించలేదు పద్మావతి.

"పద్మా! ఏంటీ అర్థంలేని మాటలు. తల్లి అని గౌరవం ఉండఖ్కర్లేదా? ఆ రవ్వల దుద్దులు లేకపోతే ఏం? నీ ప్రాణమేదో వాటితో ముడిపడినట్లు పంతం పడతావేం? ఇదేం బాగాలేదు. పెద్దావిడను శాంతిగా ఉండనీయకుండా ఏమిటీ మాటలు?'' గట్టిగా మందలించాడు భర్త. పద్మావతి లెఖ్క చెయ్యకుండా తిట్టిపోస్తూనే ఉంది. చివరికి ఆ మాటలు భరించలేక తల్లి తన రవ్వల దుద్దులు తీసి, పద్మావతి చేతిలో పెట్టేసింది.

రవ్వల దుద్దులతో నిండుగా మెరిసే తల్లి మొహం బోసిగా కనిపిస్తున్నా పద్మావతి లెఖ్క

చెయ్యలేదు. భర్త మందలింపుల్నీ, తల్లి దీనంగా చూస్తున్న చూపుల్నీ వేటినీ లెఖ్క చెయ్యకుండా, వాటిని అక్కడే ధరించి, తృప్తిగా బయల్దేరింది. భర్త మరేం చెయ్యలేక ఊరుకున్నాడు.

నాలుగురోజులు బాగానే గడిచాయి. ఊరి చివర కాలనీ అవటంతో దొంగల బాధ ఎక్కువైంది. ఒకరోజు ఏకంగా బందిపోట్లు వచ్చారు.

అర్ధరాత్రి వేళ... ఇంటి తలుపులు బద్దలుకొట్టి బందిపోట్లు వస్తున్న విషయం గ్రహించగానే పద్మావతి బుర్ర చకచక పని చేసింది. వెంటనే తన చెవులకున్న దుద్దులు తీసి, జాకెట్లో వేసేసుకుంది.

కర్రలూ, కత్తులూ తీసుకుని, బందిపోట్లు ఇంట్లోకి వచ్చేశారు. కొందరు కత్తి చూపి బెదిరిస్తూ ఇంట్లో వాళ్ళని చుట్టుముట్టితే, ఇంకో ఇద్దరు విలువైన వస్తువుల కోసం ఇల్లంతా వెతుకుతున్నారు.

"ఏమే. నీ దగ్గర రవ్వల దుద్దులు ఉండాలి. ఎక్కడ దాచావో చెప్పు.'' గద్దిస్తూ అడిగాడు ఒక దొంగ.

"రవ్వల దుద్దులా? నా దగ్గరా? లేవు.'' వెంటనే సమాధానం ఇచ్చింది పద్మావతి.

"అవును. నీదగ్గరే. నేను చూశాను. తియ్యి తియ్యి.'' అరిచాడు దొంగ.

"లేవు. బ్యాంక్‌లో పెట్టాను.'' తాపీగా చెప్పింది పద్మావతి. అతను చూశానంటున్నాడు కాబట్టి అసలు లేవని బుకాయించేకన్నా బ్యాంక్‌లో పెట్టాననటం మేలనిపించింది ఆమెకి.

లేడీ కమాండర్

తన అందచందాలతో టాలీవుడ్ ప్రేక్షకుల్ని ఉర్రూతలూగించిన వాణీ విశ్వనాథ్ చాలా కాలం తరువాత తెలుగు తెరపై కనిపించనుంది. శ్రీ విజయలక్ష్మీ అన్నపూర్ణ ఎంటర్‌ప్రైజెస్ వారు నిర్మిస్తున్న లేడీ కమాండర్‌లో కీలక పాత్ర పోషించనుంది. 'ఈ చిత్రం నాకు మంచిపేరు తెస్తుంది. రొటీన్‌కి భిన్నంగా మార్షల్ ఆర్ట్స్ నేర్చుకుని ఛాలెంజింగ్‌గా చేస్తున్నాను' అంటోంది ఈ అమ్మడు. మళయాళంలో మెరుపులు మెరిపిస్తున్న వాణీ ఇక్కడ ఎలాంటి సంచలనం సృష్టిస్తుందో వేచి చూద్దాం.

- రాజు

"ఇందాక నువ్వు ఆఫీసు నుంచి వస్తుంటే చూశా. అవి పెట్టుకుని వస్తున్నావు. ఇంతలోనే ఏ బ్యాంక్‌లో దాచావే? వేషాలు వేయకుండా వెంటనే తియ్యి." అరిచాడు అతను.

"నా దగ్గర అలాటివేం లేవు."

"అది ఇలా ఎందుకు చెపుతుందిరా. నేను చెప్పిస్తాను చూడు. ఇదుగో, ఆ దుద్దులు ఎక్కడ ఉన్నాయో తెచ్చివ్వు. లేకుంటే నీ మొగుడి కాలు విరగ్గొడతాం" అన్నాడు ఒక బందిపోటు.

పద్మావతి మాట్లాడకుండా నిలబడింది.

అతను అన్నంతపనీ చేశాడు. ఒక కర్ర తీసుకుని పద్మావతి భర్త కాలు మీద గట్టిగా కొట్టాడు. దెబ్బకి ఆయన కాలు విరిగిపోయింది.

"అమ్మో!" బాధకి విలవిల్లాడాడు అతను. "ఎక్కడ దాచావో ఇవ్వవే. చంపేసేటట్లున్నారు. అమ్మా." అంటూ కాలు పట్టుకుని పడిపోయాడు.

పద్మావతి తొణకలేదు. ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా అలాగే నిల్చుంది. "దీనికి మొగుడంటే ప్రేమ లేదురా. పోనీ కొడుకంటే అయినా ఉందేమో చూద్దాం. ఏమే.. చెపుతావా, నీ కొడుకు కాలు విరగ్గొట్టేయమన్నావా?" అరిచాడు బందిపోటు.

"అమ్మా, నా కాలు విరగ్గొడతారే. ప్లీజ్! ఆ దుద్దులు ఎక్కడ పెట్టావో తీసి ఇచ్చెయ్యి." రాజేష్ బెదిరిపోయి అరిచాడు. పద్మావతి దెయ్యం పట్టిన మనిషిలా, కదలకుండా నిల్చుంది. దొంగ రాజేష్ కాలుమీద కర్రతో బలంగా కొట్టాడు. రాజేష్ కుప్పకూలిపోయాడు.

పద్మావతిలో చలనం లేదు.

"ఇది ఇలా చెప్పదురా. దీనికి ఎవరన్నా ప్రేమ లేనట్లుంది. దీని ప్రాణాలు ఆ రవ్వల దుద్దుల్లో ఉన్నట్లున్నాయి. ఏమే. నువ్వు చూపించకపోతే మేమే వెతుక్కుంటాం." అన్నాడు దొంగ.

బీరువా, వార్డ్‌రోబ్ అన్నీ వెతికారు. ఒక దొంగ పద్మావతి భర్తనీ, రాజేష్‌నీ కూడా వెతికాడు. చివరకి పద్మావతి దగ్గరకొచ్చాడు.

"వద్దు.. వద్దు. నన్ను వెతక్కు. నాదగ్గర లేవు" కెవ్వుమంది పద్మావతి.

"అంత ఏడుస్తున్నావంటే నీ దగ్గరే ఉన్నాయన్న మాట" అతను వెకిలిగా నవ్వుతూ పద్మావతిని సమీపించాడు. ప్రతిఘటించబోయిన పద్మావతిని ఒక బందిపోటు చేతులు విరిచి పట్టుకున్నాడు. భర్తా, కొడుకూ దెబ్బలకి మూలుగుతూ, నిస్సహాయంగా చూస్తున్నారు. బందిపోటు పద్మావతి ఒళ్ళంతా తడిమి, జాకెట్లోని రవ్వల దుద్దులు బయటకు తీశాడు. వికటాట్టహాసం చేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు.

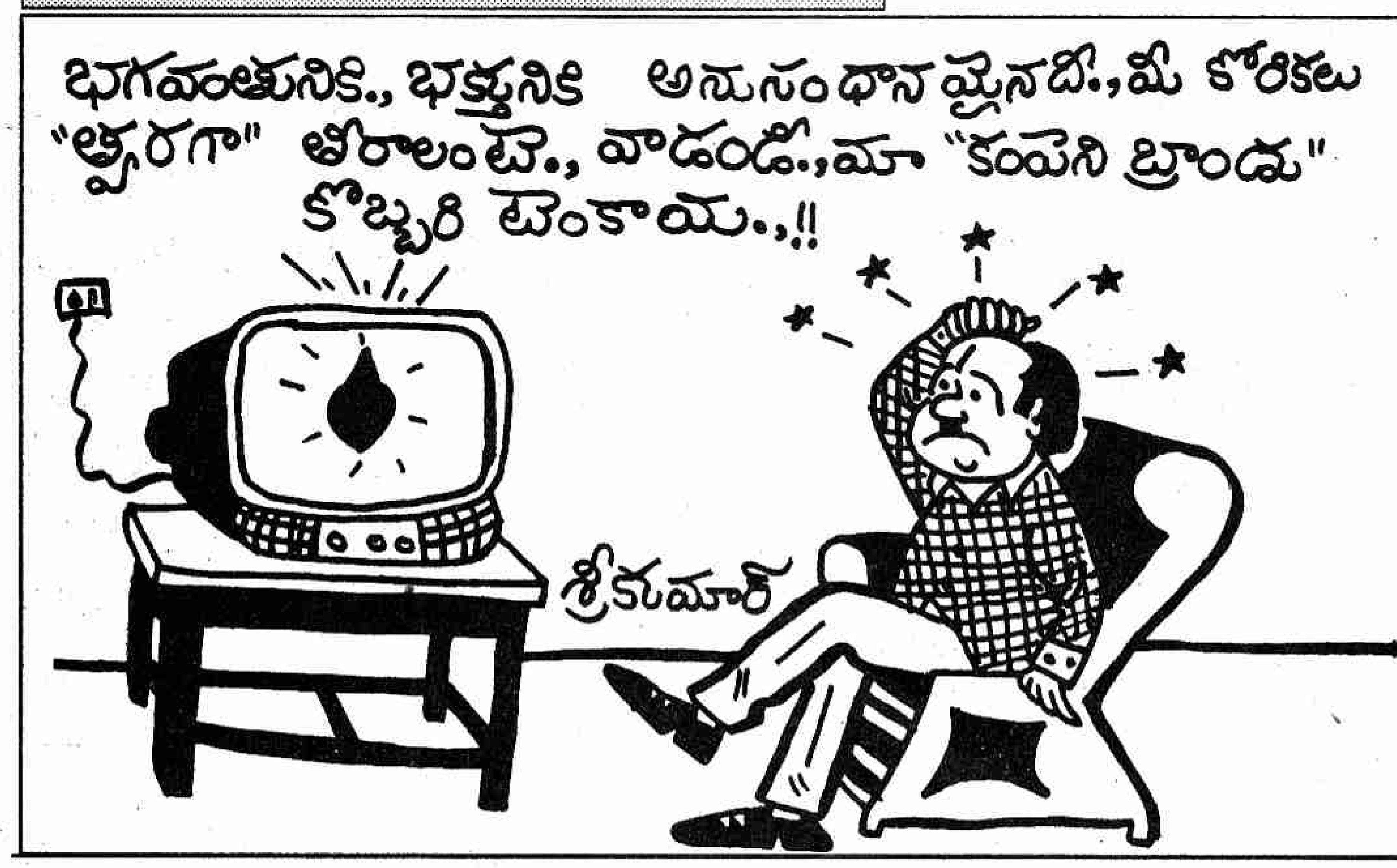

పద్మావతీ, భర్తా, రాజేష్ అలాగే [illegible] ఎప్పటికో చుట్టుపక్కల వాళ్ళు [illegible] పించి, భర్తనీ, కొడుకునీ హాస్పటల్‌కి [illegible]

పద్మావతి తన భర్తను చూసిన [illegible]

"నేను నీతో జీవించలేను. నీకు [illegible] లేదు. కొడుకంటే ప్రేమలేదు. వాటికోసం [illegible] నానా మాటలూ అని క్షోభ పెట్టావు. [illegible] కాళ్ళు విరగ్గొట్టినా నువ్వు చలించలేదు. [illegible] ప్రాణాలు తీసినా నువ్వు బాధపడే[illegible] డబ్బుకోసం ఇంత దిగజారే నీతో [illegible] నావల్ల కాదు. నా దారిన నేను పోతున్నా[illegible] నువ్వే ఉంచుకో. నీకూ, నాకూ ఇక [illegible] లేదు." అని తెగేసి చెప్పాడు.

అతను విడాకులు ఇవ్వలేదు. మరో పెళ్ళి [illegible] ఆలోచించనూ లేదు. కానీ, పద్మావతి [illegible] మాత్రం మళ్ళీ చూడలేదు.

పద్మావతి హతాశురాలైంది. తన తప్పు [illegible] ఎంత బాధపడ్డా ప్రయోజనం లేకపోయింది. [illegible] కాళ్ళు అతుక్కున్నాయి గానీ విరిగిన మన[illegible] అతుక్కోలేదు. డబ్బూ, నగలకన్నా మను[illegible]సులూ చాలా విలువైనవని పద్మావతికి [illegible] చాలా ఆలస్యమైపోయింది.

ఆరోజు నుంచీ కొడుకుని పెంచుకుంటూ, [illegible] జీవితం గడుపుతోంది పద్మావతి. మనిషి పూర్తి[illegible]పోయింది. మనుషుల విలువ తెలుసుకుంది.

★ ★ ★

గతంలోంచి బయటపడింది పద్మావతి.

నిహారిక తండ్రి రవ్వల దుద్దుల ప్రసక్తి తేగా[illegible] గుర్తుకొచ్చి మనసు బాధతో మెలికలు తిరిగిం[illegible]జంతా అలాగే గడిచిపోయింది. ఆఫీసునుం[illegible] స్నానం చేసింది. కాసేపు పూజగదిలో కూర్చు[illegible] ధ్యానం చేశాక మనసు భారం కాస్త తగ్గినట్లని[illegible] డ్రాయింగ్ హాల్‌లోకి వచ్చింది. అక్కడున్న [illegible] చూడగానే ఆమె గుండె ఒక్కసారిగా ఆగిపో[illegible] తిరిగి కొట్టుకోవటం మొదలుపెట్టింది.

"పద్మా" ప్రేమగా పిలిచిన భర్త గొంతు ఆమె [illegible]ణువులో జీవం నింపింది. ఆయన ప్రేమగా [illegible]చాచాడు. ఒక్కసారిగా ఆ చేతుల్లో ఒదిగిపో[illegible] వెక్కి ఏడవటం మొదలుపెట్టింది.

"నన్ను క్షమించారా. నా మీద ఇన్నాళ్ళకి [illegible]గిందా" అంటూ కళ్ళ నీళ్ళు కారుస్తోంది ఆమె.

"నువ్వే నన్ను క్షమించాలి పద్మా. నువ్వు [illegible]యావని ఎంతమంది చెప్పినా నమ్మలేదు. [illegible] ఇన్నాళ్ళూ దూరం చేసుకున్నాను. ఇప్పుడు [illegible] నీహారిక తండ్రితో మాట్లాడింది తెలిశాక నువ్వు [illegible] మారిపోయావని అర్థమైంది."

"మనుషుల విలువ తెలిసిందండీ. [illegible] తిరిగి సంపాదించుకోలేనిది మనసుల్నే." [illegible]వతి. ఆమెని చుట్టి ఉన్న అతని చేతులు [illegible] ప్రేమగా నిమిరాయి. మారిన పద్మావతే[illegible] పులకరించింది.